

"Kiira, mitä sinä aiot laittaa kevätjuhlaan?" Sini kysyi. Kaverukset istuskelivat ruohikolla jalkapallokentän laitamilla ja seurasivat -tai seurasivat ja seurasivat- luokkatovereidensa juoksentelua pallon perässä. "Amanda toi Englannista sellaisen vaaleansinisen mekon, jossa on kultaista kirjailua. Laitan varmaan sen." Amanda oli Kiiran kolmekymppinen isosisko, jolle matkustelu taisi olla elämäntehtävä. "Minä laitan valkoisen off shoulder -paidan, mustat nahkafarkut ja valkoiset korkokengät", Kristiina kertoi. Hän etsi puhelimelta kuvan kengistään. "Hienot!" Sini ja Kiira huokailivat. Kiiran mielestä useimmat korkokengät olivat varsin tyylikkäitä, mutta itselleen hän ei sellaisia tahtonut. "Vaihto!" sijaisopettaja kuulutti ja puhalsi violetinsävyisen purkkapallon. Hän näytti olevan kiinnostuneempi katselemaan maisemia kuin vetämään tuntia. Eikä Kiira yhtään ihmetellyt. Hän inhosi jalkapalloa. Oikeastaan Kiira inhosi kaikkea koulu-urheilua. Miksi siellä ei voinut valita lajikseen ratsastusta? Sitä hän olisi voinut harrastaa koko päivän. Se voitaisiin saman tien yhdistää kaikkeen opiskeluun. Hevosiin liittyvät laskutehtävät jäisivät takuulla hänen päähänsä. Pelin tiimellyksessä Kiira sai vahingossa kerran pallon haltuunsa, mutta saman tien Kalle, hänen luokkatoverinsa, ilmestyi hänen eteensä. "Kiitos pallosta, Kiira", poika virnisti. Hän sieppasi pelivälineen taitavasti itselleen. Sen saaminen pois Kiiralta ei kylläkään kummoista taitavuutta vaatinut. Kaksoistunti tuntui kestävän ikuisuuden, mutta lopulta opettaja kehotti korjaamaan kamat kasaan ja suuntaamaan pukuhuoneille. "Vihdoinkin", Kiira huokaisi. "Älä muuta sano", Miina komppasi. Liikuntaa heti aamupäivällä. Mikä ajatus! "Olisit voinut syöttää sen pallon minulle, Kiira", Kristiina huomautti. "Olsin voinut saada maalin siitä yhdestä kohdasta." "Valitan, minua jalkapallo ei pahemmin kiinnosta." "Älä silti muiden iloa pilaa." Maisemissa oli myrskyn merkkejä. "Tuskin siitä koko päiväsi mönkään meni", Kiira sanoi empaattiseen sävyyn. "Joo, no ei mennyt, mutta voisit silti yrittää", Kristiina tuhahti. "Tiedoksesi vain, että minä teen parhaani." Kiiraa alkoi vähitellen potkia. "Ei siltä näytä. Yritä enemmän." Kristiina pysähtyi mulkoilemaan Kiiraa. "Yritä sinä itse olla pilaamatta päivää enempää." "Ja nyt vyörytät syyn minun niskoilleni? Tytöt, sanokaa tekin, että Kiira on sääliittävä." Sini ja Miina seisoivat sen näköisinä, että he haluaisivat päästä tilanteesta mahdollisimman pian ja mahdollisimman kauas. He päästelivät epäselviä, myönteleviä muminoita. Uskomatonta! "Kristiina Haapakangas, välillä voisit työntää turpasi perseeseen!" Kiira ärähti. Hän suoristi ruotonsa ja harppasi aivan Kristiinan eteen, kohdistuen häneen uhkaavan katseensa. Siniset silmät kipunoivat. Oli siinä ja siinä, että hän ei kaatanut Kristiinaa kumoon. Kristiina tuijotti häntä hetken. Sitten hän hiuksiaan hulmuttaen kääntyi ja kiiruhti tiehensä. "Kiira! Katso mitä teit, loukkasit häntä", Miina huudahti. Kiira vain katseli Kristiinan perään. Vai että Kristiina loukkaantui! Kiira kyllä katui sanojaan, mutta ei ollut voinut kiukustumiselleen mitään. "Mitä tämä on tarkoittavinaan Kiira!" Saara huudahti ja heilutteli jälki-istuntolappua Kiiran silmien edessä. "Kristiina on ystäväsi! Miksi loukkasit ja tönit häntä?" Tönit? Loistavaa. Kristiina oli kaiken huipuksi sepustanut opettajalle puuta heinää ja tämä oli niellyt sen vapoineen päivineen. "Anteeksi. Se ei toistu", Kiira äännähti hiljaa. Ei, Kiira. Et sinä yksin ollut tähän syyllinen! Vai oliko hän? Saara jupisi kiukkuksena jotakin ja raapusti allekirjoituksen paperiin. Kiira sulloi sen reppuunsa ja maleksi pihan yli tallille. Hevoset tervehtivät häntä iloisesti hirnahdellen. Kiira kapusi laitumen aidan yli ja painautui Kilua vasten, rapsutellen vuoroin Simoa, vuoroin Omppua. Eläimet eivät sentään järjestäneet hänelle vaikeuksia. Tai ainakaan tällaisia. "Kristiina on mukava, mutta hän osaa välillä olla hankala. Joskus minusta tuntuu, että hän ei välitä minusta yhtään." Kinormo puhahti lempeästi ja hamuili huulillaan hänen olkapäätänsä. "Oletko kysynyt, mitä hän ajattelee sinusta?" Kiira kiljahti niin, että Omppu heitti päätään ja pärskähti. Mikä varaomistajaa vaivasi? "Xar! Älä säikyttele." Mies hymyili anteeksipyytävästi. "En tarkoittanut. Kiira, mitä koulussa on tapahtunut?" Kiira käänsi

katseensa Kinormoon ja sively sen harjaa. "Jouduin jälki-istuntoon", Kiira hymähti. Pari syyllisenkatkeraa kyyneltä vierähti hänen poskilleen. Xar tuli laitumelle ja laske kätensä Kiiran hartioille. "Miksi?" hän kysyi pehmeästi. Kiira kertasi miehelle päivän ikävät sattumukset ja kääntyi sitten ympäri silmät Xarin omissa. "Minä en todella tarkoittanut sitä, Xar. En aikunut sanoa niin ikävästi, mutta sanat vain tulivat." "Niin, joidenkin ihmisten on ärtyneenä vaikea hallita sanojaan ja tekojaan. Silloin he voivat tehdä asioita, joita eivät haluaisi, mutta viha sumentaa heidän ajattelunsa. Tunteitaan voi oppia hallitsemaan." Kiira nyökkäsi hitaasti ja kuivasi kyyneleensä. "Tiedätkö muuten, mistä maasta Nafaso on kotoisin?" hän kysyi. "Tiedän. Hän on venleveriläinen." "Niin kuin Kinormo! Hän on varmaan siellä opettanut Kilulle sirkustemppuja." Ori nosti päätään kuullessaan nimensä. Kiira painoi suukon sen turvalle. Hänen iki-ihana hevossensa! Se leiskautti laiskasti häntäänsä ja lähti hölkyttelemään kauemmas laitumelle. Sen perään säntäsi Simolous valmiina pieneen kisailuun ja viimeisenä Omppu, singoten ilmaan villin pukkisarjan. Kiira hymyili katsellessaan kolmikon menoa ja poimi puhelimen taskustaan kuvataksaan isänsä serkuille videopätkän. He takuulla kaipasivat ponejaan. "Minun tulee ikävä poneja, kun ne lähtevät", Kiira totesi. Hän painoi lähete-painiketta. Viidentoista sekunnin ilakointipätkä suhahti WhatsAppin ihmeelliseen maailmaan. Hän katsahti Xariin, mutta saikin huomata puhuneensa itselleen. Miestä ei näkynyt. Missä vaiheessa hän oli lähtenyt? Ihan kuin hän ei olisi paikalla ollutkaan. Merkillistä. Koivussa istuskeleva mustarastas lauloi kirkkaasti. "Hyvää illanjatkoa, pikkuiset!" Kiira huikkasi kaviokolmikolle ja suuntasi sisälle. Toivottavasti vanhemmat jättäisivät saarnauksen sikseen. Hän oppi läksynsä vähemmästäkin. Jälleen yksi vuosiluokka oli takanapäin. Kevätjuhlapäivän sää oli Kiiran mielestä turhankin lämmin. Täpötäydessä salissa oli tullut kuuma, vaikka ilmastointi pyöri täydellä teholla. Onneksi siellä ei ollut tarvinnut kovin kauaa oleskella. "Hyvästi koulu, hyvästi läksyt, hyvästi vastuu!" Miina kailotti heidän juostessaan pääovista pihalle. Parkkipaikka täyttyi ajoneuvoista. "Ei hyvästi, vaan näkemiin", Kiira korjasi nauraen. "Shh, älä pilaa tätä." Miina virnisti, sulki silmänsä ja levitti kätensä kuin aikoi häkkinännun tavoin lennähtää vapauteen. "Näkemiin, ystäväni, näkemiin, lastaan laukkusi uniin sinisiin", Sini hyräili ja kaikki nauroivat. "Tuo ei ainakaan ollut Jaranin kappale", Kristiina sanoi. "Ei niin. Äitini veljenpoika laulaa usein tuota sävelmää. Liekö itse keksinyt." "Siitä en tiedä, mutta voisin vaikka suudella sitä, joka on keksinyt kesälomat", Miina sanoi kasvot säteillen kilpaa auringon kanssa. "Mitä visioita kesälomalle?" Kristiina kysyi. "Kulutan tonnin jäätelöä, asun riippumatossa ja matkustan Ruostekoskelle papan luo." "Minä haaveilen ulkomaanmatkasta. Kreikka, Espanja, Italia -ihan sama, kunhan rantoja riittää", Kristiina sanoi. "Rantoja ja vaatekauppoja", Sini sanoi. "Täsmälleen niin", Kristiina sanoi. "Minulle on sama, vaikka sataisi lunta koko kesän, kunhan vain saan olla hevosten kanssa", Kiira sanoi hymyillen. "Tietenkin", Miina virnisti. "Ei tässä muuta kuin hyvää kesälomaa kaikille ja päivitellään kuulumisia", Sini sanoi ja avasi sinisen farmariauton takaoven. Yksi kerrallaan parkkipaikka tyhjentyi autoista ja koulu ihmisistä. Kiira istahti koulun pihan vieressä olevalle kivelle ja nautti olotilastaan. Se oli innostunut, rauhallinen ja samanaikaisesti hiukan haikea. Hän mietiskeli mennyttä kouluvuotta sekä tulevaa viimeistä alakouluvuottaan. Hän makusteli kesälomaa. Istuttuaan siinä hyvän aikaa hän sitten hyppäsi maahan ja lähti pois opinahjon nurkilta. Vaelsi S-marketin ja puutarhamyymälän ohitse, poikkesi metsän halki ja pysähtyi pellon laitaan katselemaan kotitalonsa ympäröivää luontoa, joka valmistautui kesään. Sitten hänen päähänsä pälkähti eräs idea, jonka hän päätti panna saman tien testiin, joten hän päästi huuliltaan muutaman pitkän vihellyksen. Kauempana laitumella hevosten siluetit liikkui. Kiira olisi voinut vanhoja, että nyt ne kaikki tuijottivat herkeämättä korvat hörössä äänen suuntaan. "Kinormo!" Hän venytti huutoaan ja vihelsi jälleen. Kinormo tuli. Se todella tuli! Hän näki

hevosen liikkuvan laitumella, hän näki hevosen lentävän valkoisen aidan yli ja syöksyvän pellolle. Ori jylisti häntä ylväästi koholla Kiiraa kohti. Katsellessaan sitä, vapauden huumassa aitaamattomalla pellolla häntä kohti kiitävää ystäväänsä, jonka kauniilla ruunivoikkoa muutaman sävyn tummemmalla karvapeitteellä auringon säteet leikkivät, Kiira tunsu suunnatonta onnea sekä kunnioitusta Kinormoa kohtaan. Hän olisi halunnut odottavan hetken jatkuvan ikuisuuksiin, että hän olisi voinut ihailla hevosta vain etäältä, eikä koskaan omistaa sitä. Eikä hän omistaisi. Miten voisikaan? Eihän mitään eikä ketään elävää olentoa voinut omistaa. Hevonen oli vain hänen elämänkumppaninsa, ystävänsä, tukijansa -yhtä lailla kuin hän sille. Se suorastaan taianomainen hetki ei kestänyt viittätoista sekuntia kauempaa -niin matkaa voittavat askelet Kinormolla oli. Se lähes lensi. "Sinulta puuttui vain siivet", Kiira kuiskasi ojentaessaan kätensä halataksaan oria. Se hörisi pehmeästi ja laski päänsä lepäämään hänen olkapäätänsä vasten. "On kesäloma, ystäväni. Olemme erottamattomat." Sunnuntai-iltana aurinko oli alkanut vaipua piipahtamaan merten syvyyksiin hieman pinta-alaltaan Islantia pienemmän saaren yltä. Saari oli Sgaal. Se piti majaansa Suomen länsirannikolta lounaaseen, jossakin Pohjois-Atlantin tyrskyjen lomassa. Xarkaros istui punatiilisen rakennuksen terassilla ja siemaili hailakan vihertävän sävyistä virkistysjuomaa. Hän katseli kesäisen merituuken otteissa huojuvia piiskaherneitä ja setrejä. Hän ei ollut yksin. Häntä vastapäätä istui kumaraselkäinen, yönmustaan kaapuun pukeutunut vanha nainen, joka piteli oikeassa kädessään puista sauvaa. "Kuules, Xarkaros", hän aloitti kehräävän matalalla äänellään, jossa oli jotakin sellaista, mikä pakotti kuulijansa kuuntelemaan. Kuin hypnoosia. "Tiedän, mitä aiot sanoa, Orkkel." "Älä viivyttelä enää kauempaa, Xarkaros." "Jos kaikki kääntyy taas päälaelleen. Jos hän..." Xar vaikenä. "Xarkaros, elämällä on annettavanaan jokaiselle jotakin. Vastoinikäymisiäkin. Asian pitkittäminen voi johtaa niihin, kuten sen hoitaminen pois päiväjärjestyksestäkin. Aina me emme voi valita." He istuivat hetken hiljaa. "Xarkaros, minä tunnen, että hän ei ole lainkaan sellainen kuin Brithan, rauha hänen sielulleen." Xarkaros ei vielääkään vastannut. Hämärässä illassakin hänen silmistään näkyi etäisenä välkehtivä ahdistus, tulevaisuuden pelko. "Mistä sinä tiedät?" Xarkaros lopulta kysyi. "Luota minuun. Minä olen tietäjä." Xarin suupielet nytkähtivät hymyntapaiseen. "Niin. Niinhän sinä olet. Kyllä minä tämän hoidan. Kannanhan minä vastuuni." "Aivan. Teet tehtäväsi, Xarkaros. Tiedän. Älä anna pelkojen hallita elämää." "Pelkojen, just. Milloin minä olen jotakin pelännyt? Niin, että se hallitsisi minua? Kvazofin sanoja lainatakseni, 'järkeni on soturini, joka tuntojani ratsunaan käyttäen ohjaa kehoni elämäni kenttien yli'." Orkkel hymyili ja se oli yllättävän kaunis ilme hänen vuosikymmeniä nähneillä kasvoillaan. "Aivan niin", hän sanoi. Aurinko vajosi sentti sentiltä syvemmälle tummiin aaltoihin.